

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6505

гр. София, 28.05.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 28.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **11759** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Образувано е по молба на „КИТТ“ ЕООД ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1421, р-н Л., [улица], ет. 4, офис 4 чрез адв. В. К. С. за изменение на Решение № 2131 от 01.04.2024 г. по адм. д. № 11759 по описа на АССГ за 2023 г. в частта за разноските.

Иска се присъждане на адвокатско възнаграждение в пълния, претендиран размер от 6000 лв., тъй като дружеството е ангажирало адвокат и е провело пълна процесуална защита, налице са реално сторени разноски, като претендираният размер е съразмерен с материалния интерес по делото, съобразно чл. 7 ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. на ВАДвС. Оспорват се и изводите, че спора не се характеризира с висока фактическа и правна сложност.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на искането. По същество на искането, съдът съобрази:

С посоченото Решение № 2131 от 01.04.2024 г. по адм. д. № 11759 по описа на АССГ за 2023 г. съдът е посочил изрично, че:

„С решение от 25 януари, 2024 г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛІ:EU:С:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г., предвид

антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноси за оказаната услуга. Видно от данните по делото обаче такива не са налице.

Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноси. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на всеобширна съдебна практика установяваща нищожност на административен акт, постановен в нарушение на задължителни съдебни указания, при това - в рамките на едно и също административно производство, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв. дължими разноси за адвокатско възнаграждение към които да се прибави и сумата от 1700лв. заплатена държавна такса.“.

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При непроизнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът е изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноси, каква е приложимата, респ. неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка основателността на искането – по основание и размер. Посоченото позволява да се приеме, че не са налице основание за ревизия на изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правният облигационен спор, свързан с присъждане на разноси.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на „КИТТ“ ЕООД ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1421, р-н Л., [улица], ет. 4, офис 4 чрез адв. В. К. С. за изменение на Решение № 2131 от 01.04.2024г. по адм.д. № 11759 по описа на АССГ за 2023г. в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в

14-дневен срок от съобщаването му на страните.
ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия: